

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 766: Ly Tướng Tự Chứng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 064)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tánh thể vốn không tịch, là tướng danh tự, là tướng ngôn thuyết, là tướng tâm duyên, cho nên bắt buộc phải là tướng mới tự chứng được.】

Từ chỗ này chúng ta cũng thể hội được, vì sao Phật dạy chúng ta phải “vô trụ sinh tâm”, nhấn mạnh “vô trụ” đến như vậy, vô trụ chính là là tướng (ly tướng). Tâm nếu như có trụ, thì pháp thân lý thể chắc chắn không thể hiện lộ ra được. Sự tu học của Phật pháp, không chỉ riêng Thiền tông, mà bất kỳ một tông phái nào, bất kỳ một pháp môn nào, mục đích của nó đều là minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật; đây là mục đích chân chính của việc tu học Phật pháp: phải kiến tánh. Tại sao không thể kiến tánh? Bởi vì trong tâm quý vị có chấp trước, có vọng tưởng, cho nên quý vị mới không thể kiến tánh. Quý vị có chấp trước, quý vị chắc chắn không rời khỏi được lục đạo luân hồi; quý vị có vọng tưởng, quý vị chắc chắn không thoát khỏi mười pháp giới. Chư vị phải hiểu rằng, thành Phật trong mười pháp giới, vị Phật đó chưa đoạn tận vọng tưởng, vậy đó là thành vị Phật nào? Là Phật của Tạng giáo, Phật của Thông giáo, là vị Phật ở trong mười pháp giới. Vọng tưởng đoạn trừ được rồi, liền siêu việt mười pháp giới; siêu việt mười pháp giới rồi thì sẽ đi vào Nhất Chân pháp giới. Trong Nhất Chân pháp giới có hai hạng người: Sơ Trụ Bồ-tát của Viên giáo và Sơ Địa Bồ-tát của Biệt giáo. Biệt giáo khi bước lên đến bậc Địa, thì mới vào được Nhất Chân pháp giới. Ở trong Nhất Chân pháp giới, vị ấy mới được gọi là Phật thật sự; là Phần chứng Phật, như Tông Thiên Thai gọi là Phần chứng Phật. Bốn mươi một bậc Pháp thân Đại sĩ, ở trong Kinh Kim Cang gọi là Chư Phật; “Chư Phật” nói trong Kinh Kim Cang, Chư Phật là nói đến ai? Chính là nói đến bốn mươi một bậc Pháp thân Đại sĩ. Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật, các

ngài là Phật thật chứ không phải Phật giả. Do đây có thể thấy, không lìa tướng là không được, quý vị không lìa tướng thì quý vị không thể kiến tánh.

Người niệm Phật chúng ta, nếu quý vị không lìa tướng, thì không thể niệm đến mức Lý nhất tâm bất loạn. Nếu muốn niệm đến Lý nhất tâm bất loạn, thì phải nhờ Kim Cang Bát Nhã để trợ giúp chúng ta niệm Phật, niệm đến Lý nhất tâm bất loạn thì vừa sinh về thế giới Tây phương Cực Lạc liền “hoa nở thấy Phật”. Sự thành Phật đó quá nhanh rồi, thật sự là không thể nghĩ bàn! Phàm phu thành Phật, thành vị Phật cứu cánh viên mãn của Viên giáo, vấn đề chính là ở chỗ quý vị có chịu buông xả hay không. Tương tự như vậy, vãng sinh có khó hay không? Nếu quý vị quả thật có thể buông xả tất cả thân tâm và thế giới, muốn vãng sinh lúc nào thì liền vãng sinh lúc đó, một chút cũng không khó; cái khó là ở chỗ quý vị không chịu buông xả, khó là ở chỗ này. Nếu quả thật ngay bây giờ buông xả, thì ngay bây giờ vãng sinh, Phật liền đến tiếp dẫn. Những đạo lý, sự thật chân tướng này quý vị phải biết rõ; một khi quý vị đã hoàn toàn minh liễu rồi, trong tâm quý vị còn có gì để sợ hãi nữa đâu? Trong Tâm Kinh có nói “độ nhất thiết khổ ách” (vượt qua mọi khổ ách), thì tất cả mọi sự sợ hãi quý vị đều không còn nữa. Cho dù là có Chiến tranh thế giới thứ ba, quả bom nguyên tử kia thả xuống không trung, quý vị nhìn thấy giống như là đang bắn pháo hoa vậy, [thế là] quý vị vãng sinh rồi! Quý vị xem thật tự tại biết bao, một chút sợ hãi cũng không có, cứ như đang đứng xem cảnh vui vậy! Xem xong thì liền về thế giới Tây phương Cực Lạc, Đức Phật A Di Đà đến tiếp dẫn rồi, quý vị xem điều đó thù thắng biết bao, trang nghiêm biết bao. Cho nên không có một mảy may sợ hãi nào; sợ hãi điều gì cơ chứ? Chỉ những người không buông xả được thì mới sợ hãi mà thôi. Không buông xả được, thì đối với việc vãng sinh một chút nắm chắc cũng không có. Triệt để buông xả rồi, thì vãng sinh chính là Thượng phẩm Thượng sinh.

Cho nên “tướng danh tự” (tướng tên gọi) cần phải lìa. Chiều hôm nay có một vị đồng tu gọi điện thoại cho tôi, ông ấy nói rằng ông ấy rất phiền não, ông ấy tụng Kinh Vô Lượng Thọ, đại khái cũng đã tụng được không ít biến. Cuộc sống của ông ấy không dễ chịu, người ta mắng chửi ông, sỉ nhục ông. Tại sao ông ấy lại buồn khổ? Bởi vì đã chấp trước vào danh tự tướng; mỗi một câu mắng chửi ông ấy, ông ấy đều để lọt vào tai, đều để hết vào trong tâm, nên buồn khổ biết bao! Quý vị nói xem chuyện này còn cách nào nữa đâu? Nếu thật sự hiểu được “phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng” (phàm hề có tướng đều là hư vọng), thì khi họ mắng cứ mặc họ mắng, mắng vài tiếng đồng hồ rồi cũng mệt

thôi, ta một câu cũng chẳng màng để tâm đến, như vậy thì tự tại biết bao, chẳng phải là không có chuyện gì sao, bất cứ chuyện gì cũng không có! Cho nên tôi mới nói với ông ấy rằng, công phu của ông không đặc lực, bộ Kinh và câu Phật hiệu đó đều niệm uổng phí mất rồi; nếu công phu thật sự đặc lực, thì làm gì có hiện tượng này! Chấp tướng, thì liền chuốc lấy khổ não. Là tướng danh tự, là tướng ngôn thuyết, là tướng tâm duyên. Tâm duyên chính là sự phan duyên ở trong tâm, làm sao để lìa? Vừa rồi đã nói qua, trong tâm tất cả những chấp trước, lo âu, vướng bận thấy đều buông xả hết, đều không còn nữa, thì tướng tâm duyên liền được lìa bỏ; như vậy mới là lìa bỏ được hoàn toàn sạch sẽ. Việc này bắt buộc phải “ly tướng tự chứng”, đây là điều mà người khác không thể giúp gì được. Chư Phật Như Lai dù có đại từ đại bi, cũng không có cách nào giúp được chúng ta, nhất định đòi hỏi chính chúng ta phải tự lìa, tự chứng. Phật chỉ có thể đem phương pháp dạy cho chúng ta, đem đạo lý giảng cho rõ ràng, phương pháp dạy cho chúng ta rồi, thì chúng ta phải tự mình đi thực hành. Những gì mà Phật có thể gia trì cho chúng ta, bảo hộ cho chúng ta, giúp đỡ cho chúng ta, cũng chỉ là bấy nhiêu đó mà thôi.